

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1420/2025
25.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Иване Јовановић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 2 К 74/22 од 30.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 522/25 од 10.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Иване Јовановић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 2 К 74/22 од 30.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 522/25 од 10.09.2025. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2К 74/22 од 30.12.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика-за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика-за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. Кривичног законика-за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика-за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 05.05.2021. године до 03.06.2021. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка на начин како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде а оштећени су у погледу остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 522/25 од 10.09.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу, окривљеног АА и његовог браниоца, а пресуда Вишег суда у Шапцу К 74/22 од 30.12.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Ивана Јовановић, у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и применом члана 492. став 1. и 2. ЗКП другостепену пресуду преиначи, тако да окривљеног ослободи за кривична дела која су му стављена на терет или да укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду као и да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП, извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним одлукама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са образложењем да записник са исказом брата окривљеног АА, који се користио својим законским правом из члана 94. став 1. тачка 2. ЗКП, да као рођени брат окривљеног буде ослобођен од сведочења, није физички издвојен из списка предмета „већ га правилно првостепени суд није нити читао, нити ценио приликом оцене доказа“.

Одредбом члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Имајући у виду да се на доказу на који се указује у захтеву првостепена пресуда не заснива и по наводима браниоца изнетим у поднетом захтеву за заштиту законитости, то на овај начин- физичким неиздвајањем записника из списка предмета, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, па су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, с обзиром да је другостепеном пресудом потврђена потпуно нејасна, неразумљива и недовољно аргументована првостепена пресуда, која се заснива на претпоставкама и без конкретног доказа да је окривљени учинио кривична дела како је то описано оптужним актом, и која се заснива на исказима оштећених и сведока само у деловима који иду на штету окривљеног.

Осим тога бранилац у захтеву наводи да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те да је требало ради правилног утврђивања чињеничног стања урадити предложену реконструкцију, указујући на контрадикторност налаза и мишљења вештака форензичке струке Жељка Мијатовића и допуне налаза, који је најпре навео да није могуће утврдити прецизну даљину пуцања,

нити је могуће утврдити положај цеви ватреног оружја из кога је повреда нанета, да је лице које је пуцало било ван дворишта, а потом у допуни налаза и мишљења навео потпуно супротно од претходно наведеног-да се особа налазила у простору унутрашње стране дворишта, али да тачну тачку није могуће одредити. Осим овог оспоравања вештачења, бранилац у поднетом захтеву указује да је нејасно како је окривљени могао бити оглашен кривим за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, када средство извршења није пронађено на лицу места нити каснијим претресом и са предмета нађеног на лицу места који је послат на вештачење утврђено је да окривљени АА није допринео настанку трага, а није прецизно утврђена ни даљина са које је пуцано. Напред изнетим наводима бранилац суштински указује да је побијаним одлукама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и да је учињена повреда закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић